

Helyi írók,
költők művei
2014.

Tartalom

CSONGOR ANDREA	3
ÁTKELÉS.....	3
KISZÁMÍTÁSI KÉPLET A TESTEK TÉRBEN ELFOGLALT HELYÉHEZ	4
TERCELÉS.....	4
ÁTHALLÁS	5
KATONA M. ISTVÁN	6
ADVENTI BALLADA	6
LUCZA TIBOR	11
ENYÉSZET.....	11
ERŐS VAGY VÁGY!.....	12
P. HERMAN NOÉMI	13
SZAPPANBUBORÉK.....	13
RÁTKI ZOLTÁN	14
A (MAGYAR) TUDÁS-VALLÁS.....	14
VÁNDOR GÁBOR	25
MACSKASZEM 3.0	25
VARJAS JÁNOS	29
AZOK A GYEREKKORI SZERELMEK	29
HAJNALI ÁMULAT.....	30
REGGELI RÉT	30
VINCZE JÓZSEF	31
ADRIAI SZOMJÚSÁG	31
TE.....	31
GONDOLATOK	31

CSONGOR ANDREA

ÁTKELÉS

Aluljáró. Minden nap ott megyek.

- Sőt, haladok!

Cipőm elegánsan kopog.

A térben - saját teremben –

visszafogott az illatom.

Decens másolat vagyok, valami

prototípusé. Nem vagyok más.

Valahonnan valahová,

célom van, önigazolt vagyok, miegymás. (?)

Ő - az a lány, nő? - ma is,

reggel hétre már beágyazott.

A szokványos kép fogad.

Büdös, letakart, meztelen ciha,

tetejében óriási, piszkosfehér plüssmacija.

Egy alvóállat.

Gondolatom ma sem másítom.

Amit hoztam, ugyanazt viszem.

Csak ez a nyüves plüssállat zavar.

Meghasonulhatnék. Minek?

Inkább megyek majd a felszínen.

CSONGOR ANDREA

KISZÁMÍTÁSI KÉPLET A TESTEK TÉRBEN ELFOGLALT HELYÉHEZ

Súlyom és kiterjedésem;
szűken ez a térben elfoglalt helyem.
És túl rajta - jó esetben - az illatom,
meg amennyit a mozgásommal belakom.
És a cselekvéseim nyoma, a toporgás,
tüszentésem, zeném, nézetem, zajaim,
a méltatlankodásom hangja, a panasz,
amellyel tágasan terpeszkedve,
holdudvarként körülveszem magam.
Túlnövök rajtam.

Egyre hízik a holtsúlyom.
Kidagadok a kontúrból,
átszűrődöm,
átnyomakodom,
még több teret foglalok.
Két ülést, vagy még több helyet.
Bár csak egy jeggyel megyek.

Az árát nem én fizettem.

TERCELÉS

Körülöttünk zeng a teremtés
hozzám tartozik egy teremtés
Míg érik szemem sarkában a szarkaláb
míg virul a mezőn a szarkaláb
Míg az utolsó harcunk is felszáll
míg megfő ebédre egy tál felsál
Vagyunk egymás számára szélárnyék
járjon körülöttünk szél, árnyék.

CSONGOR ANDREA

ÁTHALLÁS

Mit mondjak? Mert én mondom!
Jogom van. Azért is!
Ha mást nem, hogy erőteljesen
süt a nap. Csálé az árnyék kinn.
Most mondd meg! Te mindig.
Vagy soha. Ennyi.
Nekem legyen mondva! Igaz?
Vagy valami nemtom micsoda.

Nem mondom. Csak megélem.
Éles szélűek a fények.
Rézsút eső fényoszlopok,
a porszemekkel nézek. Vagyok.
Mindegy a mindig, a soha,
áthallatszik a pillanat.
Benne vagyok és benne vagy.
Készenlét. Útszéli csoda.

Ma süt a nap, mondd?
Én soha nem fázom.
Értesz engem, kedvesem?
Vagy csak a pillanatot látod?
Ferdén esik az árnyék.
Te ugyanazt látod?
Mi a csodára vársz?
Kész vagy rám, hozzám lépsz?

Igen, erős az árnyék kinn.
És tényleg, mintha fújna mindig.
Csak a szavaidat hallom,
nekem nem mondanak semmit.
Arcomat oldalvást éri a nap.
Te csak az árnyékomat látod.
Mi a csodára várhatsz?
Nincs mozdulás, az idő csak mállik

Nem kell szólnom, hisz megélem.
Éles szögben esnek a fények.
A nyalábokból porszemek néznek,
együtt a semmi a mindenséggel.
Mindig és soha, ez a pillanat,
benne vagyok és benne vagy.
Készen állok rád, áthallak.
Jelenlét. Útszéli csoda.

Már a fény sem a régi.
Ez se tud egyenest a szemembe...
Nem neked mondom!
Már rég csak magamhoz beszélek.
Soha nem vártam csodára.
Magamat hoztam mindig.
Sajnos szemembe süt a nap.
Mi a fenét keresünk itt?

KATONA M. ISTVÁN

ADVENTI BALLADA

Szürke decemberi reggelre ébredt. Nem kelt fel rögtön, nézte az ablakon át az eget beborító felhőket, a tél elején megkopaszodott faágakat s az elektromos vezetéken gubbasztó galambokat.

A szobában hideg volt, mert esténként, elalvás előtt lekapcsolja a fűtést, sokba kerül a gáz. Nyakig betakarózdott, vézna, sovány lábai alig rajzolódtak ki a tarka virágmintás huzatú paplan alól. Szerette ezt a takarót, még a feleségével együtt vették, van annak már húsz éve is. Most már csak ő használja, Erzsike tíz éve meghalt.

A szobaajtóban nesztelen léptekkel megjelent a cica. Méltósággal lépkedett az ágyhoz, nyaffantott egyet, aztán felugrott mellé. Nagy szembogarával kérdően ránézett, koromfekete szőrén vízcseppek csillantak.

Az öregember elmosolyodott. – Hol jártál Böbe? Esett az eső?

Több mint egy évvel felesége halála után került hozzá. Akkor is tél volt, korán sötétedett, elfelejtett kenyeret venni. Elindult a közeli boltba, s visszafelé jövet, a néptelen utca elején halk nyivákolást hallott. A sötétben alig találta meg a hang gazdáját. Pizkosan, csapzottan egy kerítés tövében kuporgott a cica. Pár hetes lehetett. Felvette, hazavitte, tejet adott neki, a cica mohón belefetyelte. Látszott, hogy még éhes, szelt néhány falatnyi felvágottat, nem akarta túletetni. Másnap elvitte az állatorvoshoz, megtudta, hogy nőstény és egészséges, az orvos adott neki védőoltást és jó egészséget kívánt mindkettejüknek.

– Legalább nem leszek egyedül – mondta már odahaza és felbontott egyet az útközben vásárolt cicakonzervből. Valahogy magától adódott, hogy a feleségéről nevezte el. Őt is sokszor hívta Böbének, Böbe szívemnek. Még öregedő korukban is.

Böbe mellékuporodott, halkán dorombolni kezdett s szemeit lassan becsukta.

– Aludni akarsz? Hol jártál az éjjel? – kérdezte. Felült, megsimogatta a cicát, békén hagyta, az ágy másik oldalánál kelt fel. Bekapcsolta a konvektort, odakint a galambok elrepültek, a faágak még mindig mozdulatlanul fagyoskodtak a téli szürkületben. Magára vette köntösét, a konyhában feltette a gázra a teavizet. Régebben még kávézott, de a körzeti orvos egy vérnyomásmérés után kivizsgálásra küldte, majd a leleteit átnézve figyelmeztette, hogy a szívére és a vérnyomására vigyázzon. Gyógyszert kapott és elhagyta a kávé.

Kenyeret szelt, a hűtőből vaját vett elő és szalámit, két szeletet a megkent kenyérré tett. A víz felforrt, elkészítette a teát, majd a cicatányérba kikaparta a tegnapi felbontott konzerv maradék felét. A fémdoboz zajára megjelent Böbe, és nekilátott az evésnek. Csendben ettek.

Álmára gondolt. Régóta nem álmodott, de most megjelent a tábor. A barakkokból munkára indultak, késő őszt volt, marharépat kellett szedni. Az orosz katonák fürkésző tekintetét kijátszva, időnként egy-egy kisebb répadarabot ingükbe rejtettek. Jó lesz vacsorára. Már egy éve raboskodott, mint hadifogoly, pedig nem is volt katona.

A fronthírek rugalmas elszakadásról, aktív védekezésről szóltak. Sándor a közeli vasúti járműjavítóban dolgozott, mint villanyszerelő, s behívták katonának. Pedig egészségügyi felmentése volt, ráadásul hadiüzemben dolgozott. Mégis menni kellett. Gyorsan túlestek a rövid kiképzésen, hazamehettek elköszönni. Erzsike akkor már a menyasszonya volt. Nem mondta meg neki és a szüleinek sem, hogy ha teheti, megszökik, nem megy a frontra. Tudta, ha elkapják, agyonlövik.

Két hónapig bujkált. Egy erdőben húzódott meg, hideg volt és éhezett, de aztán egy tanyaházban megszánták, akkor már közelről hallották az ágyúdörgést. Nem jelentették fel.

Aztán egy nap bejöttek az oroszok.

Otthon a szülei és Erzsike úgy fogadták, mintha a halálból tért volna vissza. Másnap reggel elindult, hogy munkára jelentkezzen a járműjavítóban. Az utcán orosz járőrök állították meg, a papírjait nem fogadták el, s egy óra múlva már a vasútállomáson sokadmagával vagonba gyömöszölték. Aradon megálltak, ott volt egy gyűjtőtábor, majd vitték őket tovább s napok múlva, egy Sztalino nevű városka közelében a munkatábor volt a végállomás.

Maga sem tudja, miért, egy év múlva bekerült egy transzportba és a vonat hazaindult velük. Remélte, hogy odahaza várják, Erzsikében is mélyen hitt. Nem csalódott. Ám ez az egy év a fiatalasszony egészségébe került. Idegileg tönkrement, ráadásul elütötte egy katonai teherautó, a hasa sérült meg, megoperálták, rendbejött, de kiderült, hogy nem lehet gyereke.

Álmában, a táborban, Erzsikét szólongatta. Aztán egy sodródó embertömeg közepén találta magát, tehetetlenül vergődött közöttük, mígnem egy hang a nevét kiáltotta: Sándor, Sándor, ide gyere, mindjárt indul a vonat. Ő lépni akart, de lábai ólomsúlyként nehezedtek, alig akartak engedelmeskedni. Rettenet szállta meg, hogy örökké itt marad, Segíts! kiáltotta, segíts, hörögte elfúló hangon...

Böbe már nem volt a konyhában. Kezével összesöpörte a morzsát az asztalon, kinyitotta a konyhaablakot és kiszórta. Majd jönnek a kismadarak és felcsipegetik.

Bekapcsolta a rádiót, bár nem szerette. Tévét is ritkán néz. Nem érdekelték a hírek, úgysem sokat értett belőlük. Valami zene szólt, modern zene, hegedűt hallott és zongorát. Erzsikével néha elmentek koncertre, a kisvárosban időről időre hangversenyt adtak a zeneiskolások. Szívesen hallgatták a gyerekek játékát, ügyesek voltak. Hazafelé együtt dúdoltak egy-egy emlékezetes dallamot.

Amikor megjött a táborból és elrendeződtek körülötte a dolgok, munkába állt a járműjavítóban, Erzsike gépirónői állást kapott a városházán. Összeházasodtak, felesége szülei elköltöztek vidékre, a nagyszülőkhöz. Egy ideig azt tervezték, hogy örökbe fogadnak

egy gyermeket, hisz nagyon sok volt a hadiárva, ketten keresnek, el is tudnának tartani egy kisfiút, vagy... talán egy kislányt. De Erzsike idegállapota annyira labilis volt, néha teljesen elbizonytalanodott, elvesztette akaraterejét, szinte tehetetlenül üldögélt a szobában s csak nézett maga elé. Depresszió, majd elmúlik, mondta az orvos. Kíírta betegállományba, kapott nyugtatót, néhány hét alatt rendbejött s ment tovább az életük.

Lemondtak a gyerekről s csak egymásnak éltek. A politikától távol tartották magukat, Sándor szinte soha nem beszélt a táborról, felesége sem kérdezte, hogy volt, mint volt. Ötvenhatban magukra csukták az ajtót, a kisvárosban különben is viszonylag csend volt, egy-két lövést hallottak a zavaros napokban. Egyik este bezörgettek a szomszédok: – Elmegyünk Ausztriába, s talán Amerikába is mondta a férj. Mellette toporgott a felesége. – Nem jöttök velünk? – Miért mennénk? – kérdezett vissza Sándor. – Nem csináltunk semmit. – Meglátjátok, cudar világ lesz. Téged is már egyszer... – itt elhallgatott, a két férfi egymásra nézett, aztán a szomszéd kezét nyújtott. – Vigyázzatok magatokra. – Sok szerencsét, válaszolta Sándor.

Elbóbiskolt a fotelban. Éles hangú autókürt riasztotta fel. Magára vette a kabátját, kiment a kapuhoz. Meghozták az ebédet. Nem kerül sokba, változatos, ízletes. A fiatalember kezébe adta az ételhordót.

– Hogy van Sándor bácsi?

– Megvagyok fiam. Ma mit hoztál?

– Finom húslevest és töltött káposztát. Az ünnepek alatt itthon lesz?

– Hol lennék, édes fiam!

– Fel kell írnom és hoznak ebédet. De nem én jövök, otthon leszek a családdal.

– Jól teszed, fiam, rád fér a pihenés.

Az autó után nézett, hosszan, majd a néptelen utca másik felére pillantott.

Aztán megfordult, maga mögött becsukta a kaput, a bejárat ajtó előtt Böbe ült, kíváncsian nézett rá. Mintha kérdezné: – Ma mit eszünk?

Az ételhordót betette a kamrába, nem volt étvágya.

Visszament a szobába, kihúzta a komód legfelső fiókját. Kivett egy kopott dossziét, leült a fotelba, az előtte lévő kis asztalkára kiszórta a fényképeket. Nem sok volt, de mind emlékezetes. Esküvői képek, néhány régi munkahelyi kirándulás, a szülei, Erzsike szülei. Nyugdíjas búcsúztató egy étteremben, búcsúzó kollégákkal koccint, mellette Erzsike mosolyog. Neki nem volt búcsúztatója. Amikor elérkezett az ő ideje, beteg volt, ígérték, hogy majd utólag, aztán...

Nézegette a fotókat, mint már évek óta oly sokszor, Böbe az ölében ült, mintha ő is a fotókat lesné, s kérdezné, ki kicsoda.

A képeket az asztalra tette. Jó darab ideig ült így, szinte mozdulatlanul.

Erzsike nem szenvedett. Mindig arról beszélgettek, hogy ha eljön az idejük, gyors legyen a vég. Szép indiánnyár volt, Erzsike kiült az udvarra a karosszékbe, régi könyvet olvasgatott. Sándor akkor még járatott újságot, a szobában lapozta fel, a híreket átugrotta, talált egy érdekes cikket.

Egy idős házaspárról szólt, akiknek az életébe minduntalan beleszólt a történelem. Gyerekeik voltak, akik magukra hagyták őket, s öreg napjaikban már csak egymásnak éltek, nem vártak a világtól semmit.

Újsággal a kezében kiment az udvarra.

– Böbe szívem, ezt felolvasom neked. Nagyon érdekes.

Az asszony mosolyogva ránézett.

–Majd később. Nem tudom, miért, de elfáradtam. Bemegyek lepihenni.

Belekarolt Sándorba, így baktattak be együtt. Az asszony ledőlt az ágyra, Sándor betakarta, megsimogatta a kezét és megcsókolta.

– Aludj egyet szívem, addig én olvasok.

Erzsike nem engedte el a férfi kezét.

– Olyan jó vagy Sándor... Mindig is az voltál!

Ezek voltak az utolsón szavai. Mikor egy óra múlva a férfi bement, hogy ránézzen asszonyára, Erzsike halott volt.

Sötétedni kezdett. Nem volt étvágya, de tudta, enni kell pár falatot. A levest a gázra tette, a káposzta jó lesz később is...

Eszébe jutott a karácsonyfa. Meg kell lenni valahol, ezt is még együtt vették. Szép kis műfa volt, szenteste délutánján felállították a dohányzó asztalon, volt néhány üvegdísz, gyertya, Erzsike cernát kötözött a szaloncukrokra, Sándor kikészítette a csillagszórókat, aztán a fa alá tették az egymásnak vásárolt ajándékokat. Apró csecsebecsék voltak, de örültek mindegyiknek. És örültek egymásnak. A régi lemezjátszóra feltették a kilencedik szimfóniát, amikor vége lett, elfűjték a gyertyákat és aludni mentek.

A lemezjátszó már régen elromlott, a lemezek a komódfiókban lapultak, a fényképek alatt. A fát évek óta nem vette elő. Neki a szenteste olyan volt már, mint bármely másik nap. Olvasgatott, olykor bekapcsolta a tévét, de nem volt kedve az érzelgős filmekhez. Ezekről Erzsike azt mondaná: – Ugyan, nem a mi világunk.

Hol lehet a fa? Bement a kamrába, körülnézett. A fal mellett egy régi szobaszekrény, tele mindenféle kacattal. Ritkán nézett bele. Kitérta az ajtaját, kezdte kiszedni a dobozokat, régi

ruhákkal, üvegekkel voltak tele. Kezébe került egy kávédaráló, kopott lábosok, evőeszközök, dossziék elsárgult hivatalos papírokkal...

Lehet, hogy a faházban van, a kert végében... Kabátot vett magára, elemlámpát, Böbe körötte sertevert, élénk kíváncsisággal leste, mi történik. Kimentek a sötétbe, a cica pajkosan kergette az elemlámpa fényét, minduntalan el akarta kapni az ugránczó fénypontot.

Félrehúzta az ásót, gereblyét, kapát, ezeket sem használta már régóta. Pedig valamikor rendben tartották a kertet. Tavasszal felásta, Erzsike virágokat ültetett, egy részt elkerítették konyhakertnek, s örültek nyáron a paprikának, paradicsomnak.

Maga sem tudta már, mi van a fekete fóliazsákokban, ezeket is félredöntötte, kezébe akadt a hosszúkás, ismerős papírdoboz. Hóna alá vette, majd holnap rendet rakok, gondolta s visszament a házba. Böbe eltűnt a sötétben, szólongatta, de aztán abbahagyta. Majd bejön!

A konyhában elzárta a gázt a leves alatt, majd kihúzta a dobozból a fát, még poros sem volt. Bevitte a szobába, leült a fotelba, ölébe vette, s nézte a zöld, műanyag gallyakat. Kezével végigsimította a tüleveleket, aztán elkezdte kihajtani az ágakat. Előbb alul a leghosszabbakat, aztán az egyre rövidebbek következtek. Végül teljesen kinyílt az alig egyméteres fa, zölden, dísztelenül.

Maga elé állította s hirtelen furcsa, szorongató érzés fogta el. Mintha a torkát markolászna valami rég nem tapasztalt fájdalom. Nyelni akart, de neheze ére, keze remegni kezdett, a szíve összeszorult, mellkasát enyhe, szorító fájdalom járta át.

Nem vette észre, Böbe mikor jött be. Megállt a cica a fa előtt, mellső lábát felemelte és megpiszkálta a legelső gallyat. Bizonyára tetszett neki, mert újra és újra felé kapott előbb az egyik lábával, majd mindkettővel belekapaszkodott. Aztán felugrott, s bebújt a gallyak közé. Kicsit feljebb mászott, onnan kukucskált ki gazdájára.

Sándor hangtalanul, némán zokogott. A könnyek végigfolytak arcán, benedvesítették az ingét. Nem látta a fát, nem látott semmit, sötétbe borult előtte a világ.

A fa eldőlt, ahogy elengedte. Böbe ijedten ugrott ki a gallyak közül, gazdájára nézett, mintha kérdezné: – Miért nem játszhatok tovább? S amikor kérdő tekintetére nem kapott választ, felugrott a karfára, a férfi ölébe ült, és dorombolni kezdett. Teste szinte már forró volt, érezte, fel kell melegíteni az egyre hidegebb, már mozdulatlan kezeket...

Elkezdődött advent utolsó hete.

LUCZA TIBOR

ENYÉSZET

Csempe reped, hordó dohos
Hideg pince nem bordalos.
Régen volt, hogy tüsténkedtem,
Lombos tested dédelgettem.
Szép volt az együtt töltött kor,
Akkor még csillogott az ereidből folyó bor.
Már visszavett a természet,
Úrrá lett az enyészet.
Bogyóid már nem táplálják
Mustos lének szép látványát.
Kilazult a hordó dongád
Szüreti bál nem lesz itt már.

LUCZA TIBOR

ERŐS VAGY VÁGY!

Merj, dönts, kápráztass!
Legyél Te a márványzat!
Sors és Lélek Téged választ,
te leszel a szerencse kormánya!

Csak tedd a kezed rája
és a lelked irányítása
visz célod árja elé,
miközben úszol a siker felé!

Folytasd, ne szakítsd Magad félbe!
Hisz az öröm nem érhet véget.
Így már remélem, pozitívan állsz hozzá,
Hisz a sors, a lélek a Te kezében lesz
Úrrá!

S történik minden úgy, ahogy szeretnéd,
Hurrá!

Folytasd tovább, ne állj le!
Sikert sikerre halmozz!
Szónok leszel s új idő vár.
Emberek ezreiért imádkozz!
S bérkocsisod ingyen visz tovább.

El kell jutnod számos helyre,
hol a veszélyek sihederednek.

Gyógyulj, gondolj, erősödj!
S irdatlan lesz erődöd,
mely befogadhat, erőt adhat
s lelkeket is feltámaszthat!

Teremts, szülj, alkoss!
A végtelennek adhatsz mattot!
Bonyolultnak tűnő Világ,
egyszerűnek így vál.

Árnyoldalad is felképel,
fordulj szembe tétlenséggel!
Légy már végre mező, tér és idő!
Te alkosd meg belőlük az ÖRÖK
ÉLTETŐT!

P. HERMAN NOÉMI

SZAPPANBUBORÉK

Buborék, buborék,
szappanbuborék.
Szalmaszálból messze száll,
előtte a nagy határ.

Körülnéz a világban,
szivárványos kabátban.
Erdők felett átlebeg,
felhők között tekereg.

Buborék, buborék,
szappanbuborék.
Levegővel van tele,
attól dagad a begye.

Olyan nagyon védtelen,
pukk, elpattan hirtelen.
Ennyi volt az élete,
újat fújni kellene.

Rátki Zoltán

A

(MAGYAR)

TUDÁS-VALLÁS

ub. Rátki Zoltán sk

2014

ISBN 978-963-12-0914-3

A Tejútrendszer úgy működik..

A NAP-rendszer pedig úgy
keletkezett,...

(ős nyelv-földrajz-történelem)

Az utolsó jégkorszak...
és azóta..

A LÉNYEG

A „FŐ”LÉNYEG

A
NEMZETI (NEMZETKÖZI)
TIZEDES RENDSZER
(NTR)

A TEJÚT-rendszer úgy működik, mint
egy csodamalom....

A tejútrendszer központjában a „lyuk” folyamatosan nyeli el az égitesteket,
felaprózza, majd kileheli őket a legfinomabb részecskék gyanánt, hogy aztán
azok újra égitestekké szerveződjenek....

A NAP-rendszer pedig úgy
keletkezett,...

ős - (nyelv-földrajz-történelem)

Oly sokan, oly sokfélét mondanak....No akkor én IS....

A naprendszer úgy keletkezett, hogy a jégüstökös(ök) eltrafálták a tűzgolyót, aztán tán a tűzgolyó-k-at(t)

Így keletkeztek a bolygók.

Ez volt egy nagy ősrobbanás.

A tűzgolyó beszipantotta a jégüstököst, egy részét lenyelte, egy részét kiköpte.

ŐS OK A CSÓK!

Összecsókolódtak!

Összeszerelmesedtek!

Ezért hasonlítanak a bolygók aNá-ra aPá-ra (IS).

A NAP-ban a JÉG ÉG (Hí-drog-én H-éli-ummá vagy micsoda).

HÍ-ja a HÓ-t a HŐ és azóta HŰ társak.

Vannak tüzes és jeges bolygók, meg gázosak is, mint ez a duma.

A NAP rendszer szélén ott van az ORT felhő, meg a KAJPER öv, ott tanyázik a
JÉGÜSTÖKÖS többi része

Másik részéből iszol, ha szomjas vagy, éltetve a belső tüzet

Jégüstökös: jókora „fagyott” gáz, víz, sár, kő fém..... (Jégcsillag)....csillog....

Ebből a szerelemből létezem én is, meg persze Ti is, csak mindannyiunk lényege
máshol volt az ütközésnél, mert két részecske egy időben ugyanott csak részben

lehet

Remélem világos minta a-N.A.P-a

Az utolsó jégkorszak...és azóta..

Nem tudományos, de eléggé érthető.
A (földi) "mindenséghez" (IS) mérd magad!

De csak ha kedved tartja.....

ŐS-ÉLŐ nyelven, egy kis ŐS-ÉLŐ történelem, földrajz.....
Sok különböző "írás" egybevetése meg egy kis
gondolkodás-következtetés szerint :

Az utolsó komoly "jégkorszak (HÓ korszak) kezdete kb.ie. 23.000, vége
kb.ie. 10.000, így tartama kb.13.000 év
szórás (+) (-) 1-2 ezer év.

A vége óta eltelt idő kb.12.000 év. Most itt HŐ korszak van.
Akik ma élnek, azok ősei 26.000 évvel (sőt) ezelőtt is éltek.

Az utolsó jégkorszak alatt nem volt az egész földön jégkorszak, jég-hideg.

Az északi és déli részekre irtózatosságnyi mennyiségű csapadék, víz-hó-jég-pára
fagyott össze, az addig nem fagyott élő vizekből.

Ezért az óceánok, tengerek szintje sok száz méterrel (sőt?) lejjebb volt, mint
most.

Ezért a földrészek rajzolata nagyban eltért a mostanitól.

A mostani szigetvilágok, nagyobb egybefüggő szárazulatokként léteztek.

A mostani nagy vizek által elhatárolt földrészek között sokkal közelebbi
kapcsolat (száraz földi-vízi) állt fenn.

Az emberek között is sokkal szorosabb lehetett a v-izony a ma elképzelnél.
(jó LŐ- jó HAJÓ)! Ha jó, ha nem jó...

Kb. a felső Kárpátokig-Alpokig kb. 3 km vastag volt a jég, továbbá körben az egész FÖLD-golón.....

(Ez az eszkimónak, oroszoknak, norvégnak, finn-ugornak, de még a mamutnak is sokkk!)

Persze hasonlóképp a déli földtekén IS.

Itt-ott nem élt senki és semmi.(lefeljebb a "jégvirág") Innét lefele a kb. a mostani Földközi tenger felső részéig fagyos jeges tundra, de szintén a teljes körben a gólbison.

Itt éltek a legkeményebb (m/f)-arkú jeges, szegény legények (fehérek).

Ettől lejjebb a mérsékelt és kellemes égöv (a paradicsom) úgy a mostani Egyiptom-Mezopotámia aljáig, de és a teljes körben.

Semmi forróság, semmi Szahara, meg sivatag.

(fehérek-sárgák-rézbőrűek-barnábbak)

Ettől lejjebb meg, az Egyenlítő táján, jó meleg égöv, de nem forró. A négerek már korábban is itt kezdtek feketülni (barnábbak-feketébbek)

Az olvadás után és következtében az egyes meglévő egybefüggő földrészek nem elsüllyedtek, hanem elborította azokat a víz.

(Atlantisz, Atais, Görög szigetvilág, az Olasz csizma meghosszabbítása,

Csendes Óceániai sziget világ, Lemúria, India és Afrika között.)

A kis vizekből meg nagyvizek lettek.

Van akik jól megúszták, kint vannak a vízből, mások meg Alant-isznak és nyugosznak, (vagy sem).

Van akiből olaj lett, van akiből gáz, a lent rekedt elődökkel fűtünk, autózunk.

Ahogy az olvadó és fogyó nagy jég egyre (itt) feljebb húzódott és nem hűtötte tovább az addigi módon az egészet, azóta alakulhat a mostani módon az éghajlat.

Ekkor váltak egyre élhetőbbé az addig fagyos, illetve élhetővé a volt jeges területek.

A népség-papság-katonaság akkor meg elindult felfele, ahogy 26.000 évvel
ezelőtt meg lefele.

Lefele menjek vagy felfele, nekem ez mind egyformán nép(pop)zene!
(Európa (IS).. kiadó)

No ebből kéne mostanság egy jobb világot "eszkábálni", mielőtt megint
"lefagy(fogy) a rendszer.

Említette már valaki a magyar nyelvet és a tizedes rendszert?

Ha nagyon nem tetszik ez a mese, gondold bele, hogy a fentiek szerint a magyar
nyelvterület, ie. (23.000-10.000) év a Kárpát medencétől akár Mezopotámia,
Egyiptom alsó részéig, sőt akár még lejjebb, sőt körben a Gyűrűn is (japán,
atlantiszi, ataiszi, indián) hathatott.

Így arra is könnyebben van magyarázat, hogy akik csak kissé délebbre húzódtak,
miért HAZA jöttek".

„Vajhkh” melyik gyűrűn, ki lehetett a Gyűrűk Ura?!

Csak aztán "szétvágott" bennünket a "nagy-víz", leginkább a Földek-közi-be
folyt tenger....ek, óceán-ék.

Azelőtt meg volt még sok mindenféle más JÉG (HÓ) és NEM JÉG (HŐ)
korszak IS, de az most engem nem érdekel!

Nem baj?

Viszont a „rumli” itt és ott és most, az eléggé jól l-átható!

A LÉNYEG

LÉLEK-ÉRZÉS SZELLEM-GONDOLAT TEST-ANYAG

LELKI ERŐ - SZELLEMI ERŐ - TESTI ERŐ

EGYSÉGBEN AZ ERŐ

EGYSÉGBEN AZ EREDŐ

ERŐ

EGYSÉGBEN

A

LÉLEK- SZELLEM-TEST
ÉRZÉS-GONDOLAT-ANYAG
(ÉRZÉS-TUDÁS-ANYAG)

A

(TEST-ANYAG)

nem más, mint ideig óráig kevésbé-erősebben összekapaszkodott

(LÉLEK-ÉRZÉS) - (SZELLEM-GONDOLAT)

A

legerősebb nagyítóval sem látható pici-apró anyagi részecskék

a

LÉLEK-SZELLEM

akkor lesz látható

ANYAG

amikor összekapaszkodnak.

A tartósabban összekapaszkodott részecskék

rendszeresen kapcsolatot tartanak

a hozzájuk kevésbé tartósan kapcsolódó hírhez

LÉLEK-SZELLEM

részecskékkel,

Nagy a sürgés forgás, rezgés, izgás, mozgás.

Tudtommal a legerősebb nagyító is és az is csak áttétellel, kb.10 millió-szorosra nagyít.

A HÚR elmélet szerint vannak olyan icike-picike részecskék (H-URAK H-ASSZONYOK),
amelyek sok billiószor, s ki tudja még hányszor kisebbek mint egy atom.

Vannak, de nem láthatom, jól elbújócskát játszanak mond-(+)(x)(l)(o) v)-atom

Amikor itt az idő, meg a tér, az addig összekapcsolódtak szétrebbennek,
alkalmasint meg az eddig vándor részecskék kapcsolódnak tartósabban össze.

Ő

AZ INTÉZŐ, az ub. meg a hírnök

A „FŐ”LÉNYEG

Minden között ott a semmi,
a semmiben meg
mozog a minden,
aki meg mozgatja,

Ő

az

ISTEN

Valamiből élni kell!

Legyél jó, ha tudsz!

A

helyzet kulcsa - a kivezető út - a megoldás

A „SZENT KORONA” ÉRTÉKREND

A NEMZETEGYESÍTÉS - NEMZETGYŰLÉS

AZ ÖSSZEFOGÁS - ÖNSZERVEZŐDÉS

A MAGYAROK SZÖVETSÉGE

nem más és más nem, mint

A

NEMZETI (NEMZETKÖZI)

TIZEDES RENDSZER

(NTR)

pontosabban

A

(tohonya-szelíd)

NTR

A legfőbb hozzá vezető út pedig AZ

(istrángszaggató-szilaj)

egyedes, bandás,

NTR

Vándor Gábor

Macskaszem 3.0

Tudománytalan fantasztikus tévéjáték
forgatókönyvének részlete

GABUR BEMUTATÁSA

HEGYTETŐ

Hegyvidék, ritka gyertyános bükkös.
Ronda novemberi idő van, fúj a szél,
vékony szálakban szemetel az eső.
Hegygerincen zolobook guggolva
leselkednek, kutyákkal.

Egy nyeregben mesterséges, négyszög alakú tér. Oldalai mellett lépcsősorok könnyítik a fellépést. A négyszög közepén egy piros kövekből épített henger alakú bazilika. A tető 2 aranyszínű gyűrűvel indul, majd toroidokkal szűkülve egy lanternában fejeződik be, mit egy félgömb

takar. Csak egy kapuja van, ami az oszlopokkal tagolt belső térbe nyílik.

KAPU

Kígyószisz bezörget a szentély zárt kapuján, Logan tartja a babát. Kinyílik egy kis ablak, kinéz Shojal.

SHOJAL

Nem látjátok a táblát?

Becsapja az ablakot.

Nézik a táblát: „Bebocsátás csak előzetes egyeztetés után.” Kisebb táblán: „Rendkívül sürgős esetben zörgessen a hátsó ajtón.”

Kígyószisz halántéka bekékül, nyaka pikkelyesedni kezd. Nagyon ideges, sziszeg.

HÁTSÓ BEJÁRAT

Hátra mennek. Logan bezörget egy véletlenül meglátott ajtón. Kinyílik egy kis ablak, kinéz Shojal.

SHOJAL

Mi az a rendkívül sürgős?

LOGAN

Gyermekeket hoztunk bemutatni.

SHOJAL

Sürgősségi díj?

KÍGYÓSZISZ

Itt van a kosárban.

Shojal kinyúl az ablakon, beveszi a kosarat, aztán becsapja az ablaktáblát.

KÍGYÓSZISZ

És a babát mikor mutathatjuk be?

SHOJAL

(képen kívülről)

Már láttam. Tűnjetek el.

Kígyósziszt előnti a méreg, szitkozódik, rugdosni kezdi az ajtót. Logan nézi, aztán elrángatja. Indulnak vissza. Kígyószisz lassan lehiggad.

HEGYTETŐ

Kanyar mögött találkoznak Tüskével, a zolikkal és sok zolobooval.

KÍGYÓSZISZ

Itt valami nem stimmol. Te! Igen, te!

Száraz Vörös Tájborra rivall. Az körülnéz, hátha másnak szólta a „te”.

KÍGYÓSZISZ

Azonnal menj az útelágazáshoz, állj középre és kezdjél káromkodni.

SZÁRAZ

Az menni fog. Ilyen szar időben...

KÍGYÓSZISZ

És ha jön valaki, azonnal küldd ide.

FŐHAJÓ

Oszlopokkal tagolt tér. Felső világítás, minden jól látszik. Középen egy oltár. A falfülkékben szobrok vannak, Füstös és Orda megkövülve.

Shojal vigyorogva megy a szentély belső kerengőjében. Füstös és Orda szobra a szemével követi. Shojal az oltárra borítja a kosarat. A gyümölcsök, husik, sütik szétgurulnak. Egy kerek üveget (olyan: mint az unikumos) utolsó pillanatban kap el, mielőtt leesne a földre. Kitekeri a dugót, jót húz az üvegből. Ízlelgeti, forgatja a szájában, mielőtt lenyelné.

Leveszi haj- és szakállparókáját. Feje teljesen kopasz, szemöldöke sincs. Festve volt, de most a parókával elmázolta. Az oltár mellé húz egy széket. Leül, és újra meghúzza az üveget. Aztán keres az oltár szekrényében egy megfelelő poharat, az asztalra teszi, és szertartásosan tölt magának.

HEGYTETŐ

Száraz rohan le a hegyoldalon. Megcsúszik, de sikerül megtartani az egyensúlyát. Leszalad az út rézsűjén, fönnakad az árokban. Fölkászálódik az útra. Megigazítja a felszerelését. Kiméri, hol az útelágazás közepe és dobbant egyet.

SZÁRAZ

Hogy az a hétfátyolos, pusztába merengő, ...

Egy boszi süvítve csap le az égből, alig bírja a seprűjét egyenesben tartani.

BOSZI-1

Mi van, mi olyan fontos, katona?

SZÁRAZ

Szisi arra, menjél, gyorsan.

Boszi-1 el, a közben bestukázó újabb három boszi követi. Katona újra beméri az útelágazás közepét.

SZÁRAZ

Hol is tartottam? Ja: hogy az a hétfátyolos, pusztába merengő, mohás szakállú,

...

Kábé 18 boszi csap le gyors egymásután. Száraz mutatja:

SZÁRAZ

Arra húzzatok,

ha érdekel, mi van Sziszivel.

Na szóval: hogy az a hétfátyolos, pusztába merengő, mohás szakállú, odvas puttonyú, ...

Újabb csapat boszi csap le.

BOSZI-2

Most már abba hagyhatod, nem jönnek többen.

SZÁRAZ

Na jó. Húzzatok gyorsan Földanya szentélyéhez, mindjárt én is megyek.

Boszik levegőbe emelkednek, katona nekivág a rézsűnek, közben megint kezdi az invokációt, de sajnos nem hallhatjuk a végét, mert a kép átmegy óriási nagytotálba, méghozzá felülről.

Rengeteg boszorkány repked seprűjén a szentély fölött, mint a méhek rajzáskor.

FŐHAJÓ

Shojal meredten nézi a poharát, ittas. Az asztalon levő egyik tojás héja megreped, egy kígyó bújik ki belőle. Az oszlop mögül is kígyók tekerednek elő. Az oltár alól is.

SHOJAL

Hú de erős ez az ital. Már is delíriumom van.

A kígyók egyre többen vannak, rátekerednek Shojalra. Próbál ellenállni, de ledöntik a lábáról. A földön fetreng, nem bír a szorításból szabadulni. Egyre nagyobb kígyók veszik körül. Felemelkedve tüzet fújnak rá.

KAPU

Tüskék lerohannak a szentélyhez. Betörnek a kaput. Betódnak.

FŐHAJÓ

A kígyók tűzlehelete körülfolyja Shojalt, de nem tesz kárt benne. Férfiak körülállják őket. Kígyók újabb levegőt vesznek, de nem tudnak tüzet lehelni. A kígyók visszaalakulnak nőkké. Vagyis boszorkánnyá.

BOSZI-6

(csodálkozva)

Minden mana elszökött.

Logan előveszi jelvényét, és körbe mutatja.

LOGAN

Ezt az arcot letartóztatom.

BOSZI-3

Nem érdekel!

BOSZI-4

Pusztulnia kell a szentségtörőnek!

BOSZI-5

Földanya szentélyének öre csak nő lehet!

Kígyószisz Shojal arcába hajol, kígyószemmel nézni kezdi. Kígyónyelvét párszor kiöltve körbeszimatolja.

KÍGYÓSZISZ

Ez nő, nem kell megölni.

BOSZIK

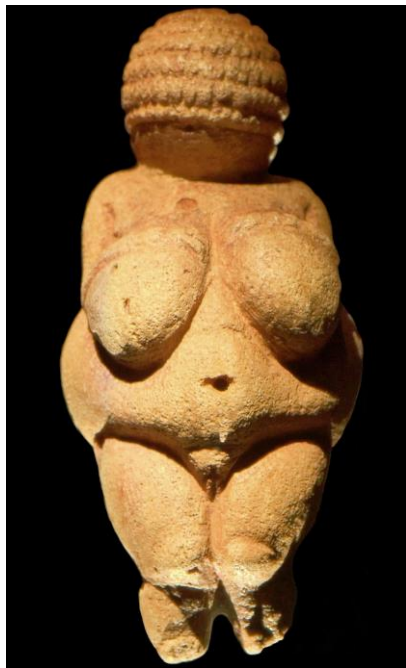
Nem hiszük.

Letépi a ruháját. Shojal tényleg nő. Láthatóan már rég túl van az első meglepetésen. Kopasz, pár tíz kiló felesleget sikerült felszednie, de akkor is nő.

ALSÓ SZINT

Itt több szoba van: raktárak, konyha, laboratórium, könyvtár, újabb lejárati. Tüske fáklyával a kezében nyitogatja az ajtókat, zollik és zolobok követik, minden mozdíthatót összeszednek.

Tüske egy sarokban fölnyit egy kosarat. A kosárban egy kb. 30 centiméteres szobor

va
w
va
F
T
ta
lé
el

T
B
A

BAZILIKA ELŐTERE

A kővé változtatott lovagok ekkor megelevenednek. Kiesnek a falfülkéből, térdre rognak. Kicsit lassú a mozgásuk, minden ízületük fáj. Boszik szakértő szemmel méregetik a testfelépítésüket és nemesebb szerveiket.

ELŐTÉR

Közben a legénység felhordja a pincéből a zsákmányt. Több kupacba rakják:

templomi felszerelések, varázslatos kütyük, fegyverek, bizbazok.

A lovagok összeszedik ruhájukat és felszerelésüket. Kezdenek felöltözni.

A boszik kiszedik a templom felszerelését a kupacból, és a helyükre teszik.

Logan nézi a varázslatos kütyüket. Szemmel láthatóan Shojal bigyói: könyvek, kicsiny szobrok, lötytök és porok, ékszerek. Odahívja a zolikat.

LOGAN

Ugye, ilyen rúnákat firkálnak a szerzetesek a menedék falára?

ZOLI-2

Úgy van, százados.

ZOLI-3

Ilyeneket, százados. Olvasni nem tudjuk őket, de ilyen az alakjuk.

Logan örömeiben chuck berry táncot mutat mikor rájön, hogy milyen nagy fogás. A lovagok tanácstalanul nézik. véletlenül előttük fejezi be a pógozást átonpörgésből spárgába ugrással.

LOGAN

szem a vénasszonyt.

TÜSKE

va?

LOGAN

Téli Zöldbe.

VARJAS JÁNOS

AZOK A GYEREKKORI SZERELMEK

Lányka engem nem a test vágya
vitt, vonzott – nyughatatlanul – utánad.
Belülről hajtott valami... a léleknek telt
gyönyörúsége arcíveidnek vonulatában.
Szépségeid adtak, szent menedéket neki.
A kezeid, a szemeid, a szád, a hajad...
hangod, mint zenék-zenéje boldogít...
s a lélekkel való összeölekezés volt
minden vágya...
amelyről úgy érezte az a szív,
hogy e nélkül nem lehet igazán szeretni...
és hogy ez az, amitől megszentéségesül
minden! –
Minden, amit szerető ember cselekszik.

(Akkor, hogyan is
mondhattam volna mindezeket el?
Egy kukk sem jött volna ki, a számra...
valami mindig azt súgta odabenn –
titkold érzelmeidet, amíg nem tudod
teljes bizonyossággal, hogy az a másik is,
ugyanúgy szeret...! – Ennél, lehet-e több
egy szerelmes gyerek vágya?
Talán a mesék szent sugallatai
álltak össze így, naiv gondolatában.
De szent-tiszta és igaz volt
annak a léleknek a vágya!
Tiszták és igazak, érzetei...)

Így maradtak álmok, azok a csókok.
Meseszép álmok, - érintései...

2006. január 5.

VARJAS JÁNOS

HAJNALI ÁMULAT

Halvány rózsaszínből
lilába hajló hajnali ég,
ködfátyla hullt a városra.
A fák, a házak, a hó,
mintha nem is valóság volna,
hanem valami álom
vagy egy soha nem látott
látomás...
és a meseszép-lila
lassan, újra rózsaszínné olvadt,
majd hamuszürkévé vált az arca,
az égnek

Zugló (~1971)

VARJAS JÁNOS

REGGELI RÉT

A kis akácos édes illatához,
édes tücsökzenét kever
szelíden a szél.
Melenget a fény
fehéraryany keze
ránk simogatja
szeretetét

Ma másfelől fúj a szél.
A töcsökzenékbe nem kever
akácillatot, -- hűsebb is
az a kéz, amely tegnap még
melengetően simogatott...
és csak most veszed észre,
a pipacsok kalapjait, milyen
vér-bíbor lángokban égnek
„öltöztetik” a rétet
Ám a reggeli nap színe,
mint a tegnapié

VINCZE JÓZSEF

ADRIAI SZOMJÚSÁG

Hullámok hegyén-hátán
napfényes tajtékok habzanak
és belesimulnak a vízbe, hogy
egy pillanat múlva
már újra felfelé emelkedjenek,
mint a Szirének énekét
hordozó hűs szelek .

Halk csobbanásaik kísérik
a partra vetett dallamot,
mely megül a hegyek
rosktag lábainál
s a szakadékcsend labirintusain
tovahaladva megdobogtatja
a hegy kő szívét.

Víz föld szigetek.

Olyan a táj,
mint utópia
fehér vitorla lelkek suhannak
a madarakkal, s a delfinek
boldog tengertánca
felejteti a műanyagba zárt
édes vizet.

GONDOLATOK

Mielőtt jeltelenné válok,
fogadj el szeretetem jeléül

A múlt tett ilyenné, amilyen vagyok
ha így elfogadsz, lehetek a jövőd is

Könnyek: a szétfolyó világ cseppjei

Szavak, szavak! Mit értek ti, ha nem nem szívhangon szóltok?

TE

Tested hajó,
lelked vitorla.
Földi szellő
ringat tengeren.
Égi fuvallat
repít közelebb
Istenedhez.
Bűneid kalózkodok
zászlaja.
Kifosztanak.